

Mødet den 11. April 1907.

(For lukkede Døre).

Fraværende: Harald Jensen og S. Pedersen.

1. (J. Nr. 44—07). Indstilling fra Udvalget for Bygninger og Inventar om, at Murer- og Tømrerarbejdet ved Ombygningen af den gamle **Arrestbygning** overdroges henholdsvis Murmester R. Nielsen for 6548 Kr. og Tømrermester Arnof Thomsen for 4465 Kr.

Formanden meddelte, at Indstillingen gik ud paa at give Arbejdet til Murermester R. Nielsen og Tømrermester Arnoff Thomsen for henholdsvis 6548 Kr. og 4465 Kr. Fra Murermesterforeningen var der fremkommet Anmodning om at lade Arbejdet udbyde ved offentlig Licitation, men det vilde dog sikkert være rigtigst at holde sig til den bundne Licitation, da de indgivne Tilbud ellers alle skulde forkastes.

Vedtoges.

2. (J. Nr. 481—06). Andragende fra Murer **Jensen Schjødt** om Læmpelse i Betalingsvilkaarene for det ud for hans Ejendom Nr. 38—40 i Frederiksallegiggende Areal, som Byraadet i Mødet d. 7. f. M. vedtog at sælge ham for 11 Kr. pr. □ Alen.

Formanden syntes, at Betingelserne var lidt haarde.

Nørgaard oplyste, at Betingelserne var de sædvanlige. Det var meget svært at forhandle

med disse Folk, da en ganske lille Indrømmelse stedse fik store Følger.

F o r m a n d e n troede ikke, at der kunde være Tale om andre Liebhave, og derfor kunde man maaske lempe sig en Smule.

J a k o b J e n s e n vilde ikke synes, at Betingelserne kunde være anderledes.

I Henhold til Indstilling fra Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse vedtog man ikke at fravige de sædvanlige Vilkaar for Erlæggelse af Købesummer for Jordstykker, der sælges af Kommunen.

3. (J. Nr. 39—07). Indstilling fra Udvalget for Slagtehuset om, at **Restaurationen paa Kvægtorvet** overdrages Gæstgiver A. M. Sørensen i Henhold til det fra ham modtagne Tilbud paa en Afgift af 2500 Kr.

S i m o n s e n havde gennemset Konditionerne og fundet dem fortrinlige, men han havde fra Restauratørkredse hørt, at Værten kun skulde lægge an paa Spiritusudskænkning, saaledes at han sparede Køkkenhold.

F i l t e n b o r g mente, at det laa i Ordet »Restauration«, at Værten baade skulde levere Spise- og Drikkevarer, men Udvalget skulde gerne overfor Værten betone dette.

M a g n u s N i e l s e n syntes, det saa underligt ud, at Restaurationen blev givet til en Værtshusholder fra Landet. Det var farligt at udbyde saadanne Forretninger til den højestbydende, man maatte meget hellere tage Hensyn til, om det var faglærde Folk eller ej. Den Mand, der nu var Tale om, drev en Bule, der hed Aalykke, men Meningen var jo dog, at Kvægtorvets Restauration skulde være en pæn og god Restauration og ikke en almindelig Beværtning.

S a m u e l s e n vilde anse Manden for meget

respektabel, men den høje Lejeafgift havde undret ham, og det kunde se ud til, at der særlig skulde lægges an paa Drikkevarer, da der kun tjentes lidt paa Spisevarer. Det vilde sikkert heller ikke være heldigt, at Værten kom til at drive to Forretninger, hvad jo vilde blive Tilfældet, hvis Sørensen blev antaget.

Det rigtigste vilde sikkert være, at Udvalget forhandlede med faglærte Folk og uden Licitation antog en Mand.

Simonsen ønskede, at der blev stillet Sikkerhed for, at det blev en virkelig Restauration.

Mikael Johansen kunde efter Hr. Magnus Nielsens Udtalelser ikke følge Indstillingen, men vilde foreslaa Kellner Randa, der bød 10 % af Omsætningen, dog mindst 1500 Kr.

Filtenborg vilde minde om, at man først havde tænkt sig en Lejeindtægt af 3000 Kr., men af Forsigtighedshensyn havde nedsat den til 2000 Kr. Selvfølgelig skulde der serveres Mad, det fremgik af Konditionerne, og Sørensen var en meget respektabel Mand, der forøvrigt ophævede sin Forretning i Aagade.

Havde Byraadet Lyst til at give Afkald paa 600—800 Kr., saa for Udvalget gerne, men det kunde Udvalget jo ikke gøre.

Nørgaard vilde anmode Udvalget om at undersøge, om Sørensen var en flink Mand, og viste det sig at være Tilfældet, var der ingen Grund til at vrage ham, da Forretningen var blevet udbudt i Overensstemmelse med Byraadets Vedtagelse.

Det vilde være uheldigt, om Lejeafgiften blev Procenter af Omsætningen, da det saa blev nødvendigt at kontrollere Mandens Bøger.

Olesen vilde spørge, om det kunde passe, at et Udvalgsmedlem havde sagt, at der godt

kunde holdes Møder om Aftenen, skønt der i Bestemmelserne stod, at Restaurationen skulde lukkes Kl. 8.

Jul. Andersen troede ogsaa, at Serveringen af Mad vilde blive et underordnet Spørgsmaal, og den meget høje Afgift kunde nok tyde paa, at der særlig skulde lægges an paa Salg af Drikkevarer.

Fagkundskab paa dette Omraade vilde han blæse af, men man maatte tage Hensyn til, om Manden var ædruelig, og han havde hørt, at Sørensen drak saadan jævnt pænt, saa det var tvivlsomt, om Sørensen var den rette Mand.

Iøvrigt vilde han synes, at man burde forsøge at ansætte en Bestyrer med fast Løn og en lille Smule i Procenter, saaledes at Bestyreren ikke var for stærkt interesseret i, at der blev solgt saa mange Drikkevarer som muligt. Det vilde sikkert ellers ikke vare længe, inden Værten erklærede, at han ikke kunde svare de 2800 Kr., og Følgen blev saa, at han fik Lov til at holde aabent til til Kl. 11 om Aftenen.

Sabroe betonedes, at hvis Værten skulde klare sig, maatte han forstaa at omgaas de Folk, som kom paa Kvægtovet, og det var Mennesker, der satte Pris paa en kraftig Bøf. Han troede ikke, det var saa galt med Drikkeriet, som Hr. Jul. Andersen paastod, og i alt Fald kunde der ikke blive Snapseri om Aftenen, da Forretningen skulde lukkes Kl. 8.

Sørensen gjorde et elskværdigt og godt Indtryk, skønt han vist drak noget rigeligt, men meget beroede paa, om hans Kone var dygtig.

Bischoff havde kendt Manden i flere Aar og havde stedse hørt ham omtale som en meget hæderlig Mand, der ikke drak mere end Værtshusholdere i Almindelighed gjorde.

Rahr mente, at Udvalget havde gjort ret i at indstille Sørensen, som Politimesteren anbefalede, og som nu var blevet godt omtalt af Hr. Bischoff. Ingen af dem, der havde indgivet Tilbud, kunde være i Tvivl om, at der mentes en virkelig Restauration, men Forholdet var vel nok, at de fleste Værtshusholdere noget negligerede Spisevarerne.

Det vilde sikkert være meget uheldigt, hvis Byraadet optraadte som Værtshusholder, saa han kunde ikke følge Hr. Jul. Andersens Forslag.

Med Hensyn til Lukketiden, vilde han sige, at selv om Udvalget havde Ret til at dispensere, saa var der sikkert ingen af dets Medlemmer, der havde udtalt noget om, at Værten godt kunde afholde Møder efter Kl. 8.

Magnus Nielsen drog ikke Sørensens Hæderlighed i Tvivl, men det maatte tydeligt betones, at det skulde være en virkelig Restauration, hvor der serveredes god Mad.

Han var vedblivende af den Anskuelse, at det var uheldigt at tage den højestbydende, der sandsynligvis snart vilde forlange Afslag.

Olesen skulde være den første til at tro, at Udvalgsmedlemmerne ikke havde udtalt sig som anført om Lukketiden, men det var blevet ham fortalt.

Indstillingen vedtoges.

4. (J. Nr. 35—07). Andragende fra Grundejere i Sct. Pauls Kvarteret om Fritagelse for Erlæggelse af Afgift for **Vandklosetter** i Henhold til Spildevandsregulativet.

Vestesen vilde oplyse, at Andragerne troede sig forurettede derved, at de fra 1. Oktober ifølge den ny Vedtægt skulde betale en Afgift af 10 Kr. foruden Vandafgift efter Maa-ler. Udvalget mente imidlertid, at Andragerne forvekslede Retten til at sende Spildevand til de

i Gaden værende Kloaker med Retten til at sende W. C. Afløb til disse.

For de 11 Underskriveres Vedkommende var Sagen tydelig nok, da deres Grunde, som de havde købt af private, i egentlig Forstand ikke hørte til Marselisborgkvarteret, og for de øvriges Vedkommende kunde der heller ikke herske Tvivl, da de 3 ifølge Kontrakten var forpligtede til at indrette W. C., og de andre frivilligt havde gjort det. Udvalget indstillede derfor, at Andragendet afvist.

Mikael Johansen beklagede, at Sagen blev behandlet for lukkede Døre, da der herskede forskellige Meninger om den blandt Byens Borgere.

Han vilde spørge, om det forholdt sig rigtigt, at samtlige Villaejere, ogsaa efter den ny Vedtægt, var fritaget for at betale Afgiften paa 10 Kr.

Nørgaard oplyste, at de Villaejere, hvis Kloak stødte til den dykkede Ledning, betalte 10 Kr., hvorimod de, der selv havde anlagt en dykket Ledning, kun betalte Vandafgift.

Det var fuldstændig korrekt, at Sagen blev behandlet for lukkede Døre, da den maaske kunde føre til Proces. Han var imidlertid overbevist om, at i alt Fald for deres Vedkommende, som havde købt efter Regulativets Fremkomst, var det utvivlsomt, at de var forpligtede til at betale, men Sagen burde undersøges.

Naar der blev opkrævet 10 Kr., var det, fordi alle skulde yde Bidrag til den dykkede Ledning, og dersom denne senere skulde forlænges, maatte Bidraget endda forhøjes.

Vestesen fandt det fuldt ud rigtigt, at Sagen blev forhandlet for lukkede Døre, da Kommunen var Part i Sagen. Da der i Kontrakten stod, at Natrenovationen skulde ordnes efter W. C. Systemet, drejede Spørgsmaalet sig kun om, hvor-

vidt de ældre Ejere skulde betale 25 Kr. i Afgift, og han vilde derfor anbefale, at man opretholdt det Bidrag, som Ministeriet havde tilladt.

Lottrup fandt det nødvendigt at opkræve 10 Kr. foruden Vandafgift. Skønt det vist ikke var mange Villaejere, der var fritaget for at betale de 10 Kr., vilde han dog gøre opmærksom paa, at da Beboerne i Byens nordlige Del androg om Tilladelse til at indrette W. C., forlangte man af dem 10 Kr. foruden Vandafgift og Bidrag til Kloakanlæg.

M i k a e l J o h a n s e n bekræftede, at Lodsejerne mod Nord selv skulde betale den store Kloak, og han fandt, at Byen derved havde gjort Forskel paa dens sydlige og nordlige Del. Efter det oplyste, var det maaske nok rigtigt, at Sagen blev behandlet for lukkede Døre, men en offentlig Redegørelse vilde sikkert være paa sin Plads.

Filtenborg fandt det utvivlsomt, at Kommunen havde Ret til at opkræve de 10 Kr.

Kontrakterne var forskellige, fordi der ingen dykket Ledning fandtes, da de første Villaer fik Ret til at indrette W. C. Da Sundhedskommissionen ikke vilde gaa med dertil, indrettede de selv en dykket Ledning.

Det var kedeligt, at det havde varet saa længe, inden Regulativet traadte i Kraft; havde det straks traadt i Kraft, vilde meget Vrøvl været undgaaet.

J a k o b J e n s e n beklagede, at der var nogen Forskel, da Forholdene helst skulde være ens, og iøvrigt ogsaa var det paa den lille Undtagelse med nogle af Villaerne nær.

Sagfører Eegs Klartseenhed var ikke synderlig stor, naar han kunde tage sig af denne Sag, da han blandede de ældre Ejere, som ikke havde købt

af Byen og altsaa intet Krav havde, sammen med de øvrige Købere.

Det var nødvendigt at tage et vist Beløb for hvert W. C. i den indre Bydel, naar W. C. engang lod sig indrette der, og følgelig maatte man saa ogsaa tage Afgift af W. C. mod Syd. Spildevandsregulativet var jo nu vedtaget, og det maatte alle rette sig efter, saa dette Andragende burde afvises.

Nørgaard var af den Anskuelse, at Sagen var blevet grundigt drøftet og refereret i Bladene, og at Byens nordlige og sydlige Del var ens behandlet.

Den lille Forskel, der var i Villakvarteret, saa han gerne ophævet ved første Lejlighed, og han vilde henstille, at man søgte at fremskaffe en Ordning, skønt han vilde finde det noget uretfærdigt, om de Villaejere, der selv havde anlagt en dykket Ledning, skulde stilles ens med dem, der intet havde betalt.

Mikael Johansen vilde efter det oplyste pointere, at alle ikke lystrede Regulativet

Filtensborg mente, at Udvalget let kunde undersøge, hvor meget der var betalt for den dykkede Ledning, og var Kommunen dækket, kunde de vordende Grundejere betale.

Nørgaard syntes, at Hr. Mikael Johansen drejede noget rundt. Man talte om dem, der havde indgivet Andragende, og de var ligestillet med Grundejerne mod Nord.

Mikael Johansen maatte erindre om, at Hr. Nørgaard selv havde udtalt, at der i enkelte Tilfælde kunde være Tvivl, hvad han ogsaa troede, der var.

Nørgaard havde ikke udtalt sig om, om der kunde være Tvivl eller ej, men kun sagt, at man burde sætte sig nærmere ind i Sagen.

Formanden troede, at Pointet laa i § 4. Efter Kontrakten havde Køberen Ret til at benytte de i Gaden nedlagte Kloaker, men at denne Ret skulde gælde W. O. Afløb, troede han ikke, da det ikke var sædvanlig Brug. En Proces vilde Byen sikkert vinde.

Jakob Jensen ansaa Retten til Brug af Kloaker parallel med Retten til Brug af Gas- og Vandledninger. Ejerne var berettiget til at benytte, men mod Betaling.

Andragendet afsloges.

5. (J. Nr. 54—07). Det vedtoges at opsige Overenskomsten med Konditor **Rozzi** angaaende Facaderet mod Bispetorvet for hans der beliggende Ejendom til Ophør til 1. Maj 1908.

